

کارگر ، دانشجو ، معلم ، ... اتحاد ، اتحاد !

ادامه حیات رژیم جمهوری اسلامی و در بن بست قطعی قرار داشتن آن، نابودی زندگی مردم را هدف نهایی خود قرار داده است. فشار طاقت فرسای گذران زندگی بردوش میلیون هانفر از اقشار حقوق بگیر جامعه آن چنان سنگینی می کند که مبارزه برای بقا، چهره غیرانسانی مناسبات سرمایه دارانه حاکم بر کشورمان را هرچه عریان تر می نمایاند و اعتراض به این شرایط جزئی از تلاش روزمره مردم شده است. اعتراضی که در ابعاد میلیونی در همه جا خود را نشان می دهد. تلاش برای ماندن به سطح زیر خط فقر نیز دیگر به خواب می ماند. در کارخانه و مدرسه، کوچه و مزرعه هرروز شاهد نبرد واقعی ایستادگی و گذرکردن از عامل اصلی این نابسامانی ها هستیم. یک میلیون و ۱۷۰ هزار فرهنگی کشور در این فلاکت عمومی به صحنه آمده اند تا حقوق خود را بگیرند. در ماه گذشته شاهد چندمین حرکت اعتراضی معلمان کشورمان برای احقاق حقوق خود بودیم. حرکتی که به نسبت اقدامات مشابه آنها در سال گذشته ابعادی گسترده و سراسری داشت. آخرین تصمیم معلمان به تحصن یک هفته ای خود به دنبال تجمع

اعتراض آمیز ۱۰۰ تن از نمایندگان تشکل های صنفی فرهنگیان در مقابل مجلس در روز ۹ اسفند ماه اتخاذ گردید و این تصمیم در سراسر کشور و با استقبال نسبتاً گسترده دانش آموزان و خانواده های آنان مواجه شد. این بار نیز همچون تحصن سه روزه ۲۷ تا ۲۹ دی ماه سال جاری، معلمان در مدارس حضور یافته اما از تدریس و رفتن به کلاس های درس خودداری کردند. این تحصن نیز از سوی تمامی معلمان مناطق شهری تهران و سراسر کشور مورد حمایت قرار گرفته و منجر به تعطیلی کلاس های درس بسیاری از مدارس در تمامی مقاطع تحصیلی گردیده بود. عملی نکردن طرح نظام هماهنگ پرداخت حقوق کارمندان آموزش و پرورش توسط سازمان برنامه و بودجه از جمله مطالباتی بود که معلمان طرح می کردند. به معلمان وعده داده شده بود که در بودجه سال ۸۳ برابری حقوق کادر آموزشی، آموزش و پرورش با سایر کارمندان اجرا شود. اما این قول ها هیچ مابه ازای عملی به همراه نداشت. نه تنها به این وعده وعیدها توجهی نشد بلکه در مقابل حتی مسئولین نپرسیدند که دلایل تحصن معلمان چه بوده است. وعده و وعید همراه با نشان دادن چماق سرکوب هم نتوانست خللی بر تصمیم جمعی معلمان وارد آورد.

خواست اسفندماه معلمان همچون سه تجمع قبلی آنها در اردیبهشت، مهر و دی ماه سال ۸۲، با عدم پاسخگویی مسئولان و متحقق نشدن مطالبات صنفی و معیشتی آنها روبرو گردید. عدم پرداخت میلیاردها تومان از مطالبات معوقه معلمان، مخالفت با خصوصی سازی آموزش و پرورش در شرایطی که آموزش و پرورش هنوز رایگان نشده است، لزوم نظارت بر صرف و هزینه شهریه ها و کمک های مردمی که توسط مدیران دریافت می شود و به رقمی میلیاردی می رسد و بدون هر گونه ضابطه و نظارتی خرج می گردد، مخالفت با سیستم انتخاب مدیران توسط معلمان که به علت تغییر نکردن ساختار آموزش و پرورش و مدون نشدن این ساختار، منجر به استفاده نشدن از نظرات معلمان فرهیخته کشور می شود، تاکید بر رفع تبعیض از پرداخت های معلمان با سایر کارکنان دولت، لزوم ایجاد نگرش صحیح نسبت به شغل معلمی، لزوم اصلاح ساختار آموزش، لزوم پاسخگویی صندوق ذخیره فرهنگیان به چگونگی صرف اندوخته های این صندوق و لزوم ایجاد فضای آزاد برای طرح مباحث راجع به دموکراسی، حقوق بشر و اصلاح ساختار آموزش و پرورش از خواست های فراگیری بودند که در بیانیه های مختلف معلمان انعکس یافت.

لازم به یادآور است که میانگین دریافت معلمان طبق آمار وزارت آموزش و پرورش دو میلیون تومان در سال است در حالی که این میانگین برای کارکنان وزارت امور اقتصادی و دارایی ۴ میلیون تومان و

سازمان مدیریت و برنامه ریزی ۷ میلیون تومان در سال می باشد.

معلمین در تحصن خود تاکید نموده بودند که این تحصن به هیچ وجه برای پیگیری مطالبات معوقه نیست، بلکه اعتراض برای یک تحول اساسی در روند پرداخت حقوق ناچیز معلمان و کارمندان آموزش و پرورش است.

در مقابل این خواست ها، صدیقی رئیس سازمان برنامه و بودجه در نشست مشترک با نمایندگان معلمان عنوان می دارد که یکسان سازی استفاده از تسهیلات برای کارکنان دولت عملاً غیرممکن است زیرا منابع دولت با بحران مواجه است و این بحران به نظام بیمار اقتصاد کشور باز می گردد که صرفاً به یک منبع درآمد زا _ نفت _ متکی بوده و این منبع درآمد هم در سال های اخیر در حال بازدهی حداکثر خود بوده در حالی که میزان درآمد حاصل از بازدهی نسبت به سال های گذشته مرتباً در حال کاهش است و یا این که ما می دانیم تبعیض وجود دارد، حق هم با شماس، اما نمی توانیم به معلم ها یا پرستارها به حد کافی حقوق بدهیم و امکانات یکی زندگی معمولی در اختیار آن ها قرار بدهیم. کشور پول ندارد. قبول داریم که حقوق یک میلیونی هم وجود دارد. اما چه کنیم؟! وبا دلسوزی اسلامی خود اشک تمساح می ریزد که: به نظر ما شرایط و ویژگی های شغل معلمی به گونه ای است که این شغل قابل مقایسه با سایر بخش های حوزه آموزش و پرورش نخواهد بود. ضمن آنکه با قشر وسیع آموزش مواجه هستیم که به همین دلیل هر گاه یک ریال به پرداخت های این قشر افزوده شد، ناچار شده ایم این افزایش را در سایر بخش های خدماتی هم تسری دهیم. اما وضعیت منابع کشور این امکان را به ما نمی دهد که تمام تسهیلات برای تمام مجموعه خدمات یکسان سازی شود.

و در مخالفت با مقایسه درآمد و دریافت کارکنان دولت با معلمان عنوان می کند: «این مقایسه های عددی درست نیست. چون شرایط تحصیلی و سابقه کار می تواند در این تفاوت پرداخت ها تاثیر داشته باشد. البته ما منکر نارسایی ها نیستیم و این مقایسه ها زنگ خطری است که باید علت این تفاوت ها پیدا شود. اما طبقاتی در بین کارکنان دولت هستند که میزان دریافتی شان حتی از معلمان هم کمتر است مثل پرستاران.»

تشکل های صنفی فرهنگیان سراسر کشور در پاسخ به این توجهات در بیانیه تحصن اسفندماه خود تصریح نموده بودند که ما خواهان رفع تبعیض از حقوق و اجرای طرح ویژه فرهنگیان همچون بسیاری دیگر از کارکنان دولت هستیم. تا ما به طور جدی خواسته های به حق خودمان را نخواهیم کسی به فکر ما نخواهد بود. وای بر مجلسی که نمی تواند قانون مصوب نظام هماهنگ پرداخت را در بررسی بودجه سالانه پیگیری نماید و بقیه در صفحه ۱۴